

OHLEDNUTÍ

Boženy Šimkové

Nick Vujicic, znáte ho?

K Nicku Vujicicovi mě přivedl odkaz poslaný kamarádkou na email. A hned mě velmi zaujal. Při sledování videa na YouTube i rozplakal. Když jsem tohle video viděla poprvé, opravdu mě dostalo. Uvědomila jsem si spoustu věcí. Anglicky umím sice jen trošku, přesto jsem cítila, že obsah jeho slov vyzařuje velkou pokoru a všeobjímající otevřené srdce. Místy jsem se i za sebe, své myšlenky a činy styděla. Uvědomila jsem si, jak malicherné jsou mé „nespokojenosti“, které vytváří hra mysli, a já se jimi někdy nechám pohltit. Najednou vidíte vše jinými očima. Tyto oči jsou v nitru každého, nemají tvar, ale VÍ. Má je každý jedinec a může si je pojmenovat nebo představit, jak je mu libo.

Nick určitě pozvedl svým postojem k životu tisíce lidí. Ze začátku videoklip možná působí jako nějaká komediální show. Avšak zlom začíná v okamžiku, kdy se Nick položí na zem. V ten moment se u mne ihned vynořila zvědavá otázka – jak se nyní zpět vrátí do vertikálního postavení, když se nemá o co opřít? Nemá ruce, nohy, jen trup a hlavu. Nick tak začne vyprávět svůj životní příběh. Příběh, který vás vtáhne natolik, že na zvědavou otázku zcela zapomenete. Příběh o tom, jak je těžké v životě překonat některé

problémy. Dává najevo, že člověk to nikdy nesmí vzdát a že on to nevzdal a nikdy nevzdá. Na konci příběhu se opře hlavou do podložky v jeho dosahu a po chvíli vítězně vzpřímí před už slzícími posluchači v sále svůj trup. A já bláhově si myslela, že ho bude zvedat nějaký asistent!

Představte si, že se narodil bez rukou a bez nohou. Nemůže se nikoho a ničeho dotýkat, nikoho sám obejmout nebo chytit za ruku. Nezná kouzlo vzájemného dotyku, ale zná kouzlo otevřeného srdce! Nemůže tančit, chodit, běhat. Nikdy tuto zkušenost neprožije. Ano, takových lidí je hodně, ale ne každý je s osudem smířen. Ne každý dokáže mít tak hodně otevřené srdce. Nick Vujicic se nad toto vše povznesl. Dokáže hrát golf, surfovat, přednáší ve světě. Avšak vše se mu tisícírovnobně vrací. Po jeho přednáškách ho lidé se slzami v očích vroucně objímají. Má nekonečnou vnitřní sílu, kterou vyzařuje do prostoru. Myslím, že příběh Nicka Vujicice by měli znát všichni ti, kteří si myslí, že jejich život nestojí za nic a že to mají moc složité.

Nickův příběh dojde a dodá sílu všem lidem, kteří se v životě trápí nebo ztratili chuť s ním bojovat. Podobné životní příběhy a sdílení se člověka dotknou a dodají mu sílu. Zároveň si každý uvědomí jaký ten jeho život je, bude si ho více vážit s tím, co mu přináší. Problémy vám najednou připadají nicotné. Změníte pohled na život, probudíte se ze „spánku“, znovu nastartujete své uvědomování se - Vědomí.

Nick Vujicic se narodil srbským rodičům v roce 1982 v Austrálii. Měl velmi těžký život už od dětství, ale nezměrnou vůlí se dokázal se všemi nástrahami vyrovnat. Nemohl navštěvovat školu spolu s normálními vrstevníky, ale jeho rodiče tak dlouho bojovali proti předsudkům, až v jedné „devítiletce“ Nicka přijali. Naučil se psát a ovládat počítač. Pokračoval dále s úspěchem na univerzitě. Dnes zvládne i házet míčky nebo telefonovat. A všechny tyto schopnosti nyní předvádí a vyučuje na světovém turné „Život bez končetin“. Pomáhá mu v tom firma, kterou sám založil. Procestoval už Ameriku, Afriku i Asii, možná že se brzy objeví i v České republice. Všude ho vítají zaplněné sály a nezměrný obdiv.

Zima a chodníkový zákon v praxi

Letošní zima prověřila snad každého jedince a hlavně tzv. **chodníkový zákon**. Nám vozíčkářům nepřinesl nic užitečného, a jak vím, tak lidem chodícím taky ne. Úklid chodníků byl chaotický. Někde odhrnuto bylo, jinde zase ne. Dobrodruh vozíčkář vydávající se na cestu nevěděl, kde jeho cesta po chodníku nenadále skončí. A jestli se vůbec dostane přes cestu, jejíž okraje lemuji kvanta odhrnutého sněhu. Sněhu, v němž si odvážní chodící lidé vyšlapou uličky, ale co my? Odvážní jsou ti starší, nemocní, hůře pohybliví. Vozíčkář nemá šanci, ledaže by měl s sebou doprovod s lopatou. A parkoviště označená symbolem vozíčku? Vodorovná i svislá značka byla ukrytá pod nánosem sněhu, takže odhrnutí parkovacího místa službou města bylo větší dílem náhody, štěstěny. Je zřejmé, že chybí nějaký smysluplný systém. Převážná většina vozíčkářů strávila letošní zimní čas doma. O to více se už všichni netrpělivě těšíme na jaro!

Ilustrační foto: Deník

Předimenzováno

Na vyhrazeném parkovacím prostoru parkoviště u Fakultní nemocnice Ostrava mají vozíčkáři problém v dopoledních hodinách zaparkovat svůj vůz. Je to letitý problém, ale stále aktuálnější. Vozů se znakem vozíčku přibývá. Je zde třeba respektovat stání pro sanity, taxi i vozíčkáře. Všechny místy je žalostně málo, často tady vzniká dopravní chaos. Řidiči se předhánějí v tom, kdo umí šikovněji zaparkovat nebo vyjet. Ale kdo to napraví?

CITÁT: „Jediná cesta je ta ve vlastním nitru.“
(Rainer Maria Rilke)

